

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. M.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) P. Y., II) R. E., obě zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2025, č. j. OAM-1714-13/ZR-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2025, č. j. 4 A 22/2025-79,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 4. 2025, č. j. OAM-1714-13/ZR-2025, podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušil platnost zaměstnanecké karty žalobce a podle § 46e odst. 2 téhož zákona mu stanovil lhůtu k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2]Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 20. 6. 2025, č. j. 4 A 22/2025-79, zamítl jako nedůvodnou.

[3]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost, v jejímž doplnění učiněném na výzvu soudu navrhl jeho zrušení i zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost nebo zamítnutí.

[4]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[5]Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6]O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[7]Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatel konkrétně namítá, že žalovaný rezignoval na posouzení přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života jeho samotného i rodinných příslušníků a městský soud jeho závěry aproboval, aniž by tento postup dostatečně odůvodnil. Tomuto tvrzení však nelze přisvědčit. Městský soud srozumitelně vysvětlil, že v případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty pro spáchání úmyslného trestného činu zákon o pobytu cizinců vylučuje posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Jestliže však cizinec konkrétním způsobem namítá porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), je správní orgán povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, a to na základě přímé aplikovatelnosti uvedeného ustanovení. K tomu městský soud podrobně popsal skutkové okolnosti případu vyplývajících ze správního spisu, z nichž vycházel i žalovaný. Dospěl k závěru, že tyto okolnosti nesvědčí o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků, včetně jeho nezletilé dcery a otce pobývajících na Ukrajině. Je tedy zřejmé, že městský soud námítky stěžovatele vypořádal, přičemž jeho úvahy jsou z odůvodnění napadeného rozsudku jasně patrné, srozumitelné a logické. Pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Vadou nepřezkoumatelnosti tedy netrpí napadený rozsudek ani rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[8]Stěžovatel namítal rovněž nedostatečné zjištění skutkového stavu věci kvůli neprovedení navrhovaného výslechu stěžovatele a jeho manželky a nezajištění stanoviska OSPOD. V tomto ohledu lze poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu prezentované v rozsudku ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, na který odkázal i městský soud, podle nichž *„provedení výslechu účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí považuje za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků. Je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vycházejí jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako v zásadě dostatečný.“* V citovaném rozsudku vycházel Nejvyšší správní soud mimo jiné z rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, v němž se uvádí, že *„[z]a situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výslechem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výslech účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018-57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem). Účastnický výslech bude nutno zpravidla provést k návrhu účastníka a pokud to současně bude nutné za účelem odstranění rozporů ve skutkových zjištěních. Žádná z těchto situací však v nynějším řízení nenastala - žalobkyně svůj výslech nenavrhl a o zjištěných skutkových okolnostech nepanoval spor.“*

[9]V souladu s citovanými judikatorními závěry žalovaný již ve svém rozhodnutí konstatoval, že nikterak nerozporuje obsah písemných vyjádření stěžovatele a jeho manželky. Stěžovatel ostatně v řízení před správním orgánem ani před správními soudy netvrdil, jaké konkrétní skutečnosti měly být prostřednictvím navrhovaných důkazů prokázány nad rámec obsahu spisu a již uplatněných tvrzení. To se týká rovněž namítaného nedostatečného zjištění skutkového stavu ve vztahu k nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte. Stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, přičemž citoval následující pasáž: *„Základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je výslech cizince a druhého rodiče nezletilých dětí (rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 343/2019-37, (...). Vyžádat si lze i stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí a zvážit lze (mimo jiné s ohledem na čl. 12 Úmluvy o právech dítěte) i citlivě vedený výslech nezletilých dětí (5 Azs 33/2022, bod 41).“* Jak již však bylo řečeno, výslech rodičů nezletilé dcery byl nadbytečný, neboť ti již svá stanoviska (i ve vztahu k dceři) ve správním řízení vyjádřili. Z naposledy citovaného rozsudku vyplývá, že stanovisko OSPOD je pouze fakultativním důkazním prostředkem, takže žalovaný nebyl povinen jej opatřit. S ohledem na věk dcery stěžovatele (2 roky) pak nelze usuzovat, že by byla schopná dostatečně projevit svůj názor za účelem vymezení jejího nejlepšího zájmu.

[10]Z výše uvedených úvah je zřejmé, že žalovaný ani městský soud nepostupovali v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024,

č. j. 10 Azs 60/2024-54, podle nichž je možné nepřijmout návrh na provedení důkazu mimo jiné pro jeho nadbytečnost, byla-li již prokazovaná skutečnost v dosavadním průběhu řízení postavena najisto. Tímto žalovaný odůvodnil neprovedení navrhovaných důkazů a Nejvyšší správní soud se s tímto jeho postupem ztotožňuje.

[11] Dále stěžovatel namítá nesprávnost posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí (která by byla pojmově vyloučena, pokud by bylo rozhodnutí nepřezkoumatelné) do práva na soukromý a rodinný život. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 4 Azs 382/2021-61, podle něž judikatura kasačního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vymezuje faktory, které mají být při posuzování cizineckých věcí. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[t]ato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, či výše citovaný rozsudek sp. zn. 2 Azs 122/2015)“. Stěžovatel tvrdí, že žalovaný (potažmo městský soud) vycházel pouze z faktu, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, a nepřihlédl k individuálním okolnostem případu, přičemž měl aplikovat kritéria obsažená v § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že v citovaném rozsudku neuvedl, že by měla být aplikována kritéria, jak je vymezuje zákon o pobytu cizinců, nýbrž příslušná judikatura (přestože se do značné míry překrývají). Je také třeba zdůraznit, že i judikaturou vymezená kritéria je nezbytné upravit, neboť se v projednávané věci vztahují k odlišné situaci, než pro kterou byla původně vymezena.

[12] Uvedeným judikatorním požadavkům městský soud dostál. V odstavci 43 napadeného rozsudku totiž citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36, ve kterém byla shrnuta relevantní judikatura ESLP ve vztahu k čl. 8 Úmluvy, včetně kritérií vymezených pro posouzení přiměřenosti dopadů do práva na soukromý a rodinný život cizince. Ve světle této judikatury stejně jako žalovaný zhodnotil případ stěžovatele. Konstatoval, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, přičemž se zabýval i jeho závažností. Nepominul ani fakt, že stěžovatel v době před odsouzením spáchal celkem 10 přestupků, což svědčí o jeho neúctě k místním zákonům i neintegraci. Ačkoli stěžovatel tvrdí, že uhradil uložený peněžitý trest a osvědčil se, městský soud nepřehlédl, že trest zákazu činnosti v době vydání napadeného rozsudku dosud nebyl vykonán, a nelze tak usuzovat o napravení stěžovatele. Ve vztahu k rodinným vazbám městský soud nikterak nezpochybnil jejich pevnost, avšak tento faktor nemůže sám o sobě zaručovat, že se cizinec vyhne negativním důsledkům svého jednání. Stěžovatel ve vztahu ke svým rodinným příslušníkům namítal, že jsou na něm ekonomicky závislí. Rovněž s touto otázkou se městský soud vypořádal, když konstatoval, že stěžovatel bude moci rodinu (včetně otce) finančně podporovat i ze zahraničí, přičemž nepřijde ani o profit z obchodní korporace. Stěžovatel je vlastníkem bytu v ČR, rodina je tedy i v tomto ohledu zajištěna. Nadto městský soud uvedl, že dcera stěžovatele je již ve věku, kdy lze péči o ni řešit jinými způsoby než osobní péčí (jesle), tudíž i její matka se může ekonomicky podílet na chodu domácnosti. Dále upozornil na fakt, že všichni rodinní příslušníci jsou občany třetího státu pobývající v ČR na základě povolení k pobytu, přičemž stát není povinen

pokračování

respektovat jejich volbu ohledně místa pobytu, když rodinný život mohou realizovat i v jiném státě.

[13] Rovněž k soužití stěžovatele s dcerou městský soud uvedl, že žalovaný žádným způsobem nezpochybnil blízký vztah mezi nimi ani poskytovanou péči. Tím vymezil i zájem dítěte. K tomu městský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 343/2019-37, a zejména na nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, z jehož závěrů vycházel i žalovaný. Nález Ústavního soudu kategorizuje různé situace ve vztahu k zájmu dítěte. V nyní projednávané věci nebylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění. Rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty je méně intenzivním zásahem, který skýtá širší prostor, aby nad zájmem dítěte převážil jiný konkurující zájem. Ztráta zaměstnanecké karty nemusí znamenat odloučení od rodiny. Stěžovateli ani není v důsledku rozhodnutí žalovaného zakázán pobyt v ČR či vstup na území států EU. V úvahu připadá udělení odlišného pobytového oprávnění (víza za účelem strpění). K tomu městský soud podotkl, že dne 13. 6. 2025 bylo stěžovateli vízum za účelem strpění pobytu již uděleno. Další možností je bezvízový styk mezi ČR a Ukrajinou, v jehož rámci může stěžovatel pobývat na území ČR až po dobu 90 dnů ve 180denním období. Kromě toho má stěžovatel jako ukrajinský občan nárok na udělení doplňkové ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. Stěžovateli tedy reálně nehrozí, že by byl nucen k návratu do země původu v důsledku rozhodnutí žalovaného. Je tak lichá i jeho námitka o uplatnění zásady *non-refoulement*. Je pravdou, že pobytový status dcery stěžovatele (dlouhodobý pobyt za účelem sloučení) je navázán na pobyt stěžovatele, nicméně i v jejím případě může být upraven odlišně. Nabízí se především pobytové oprávnění za účelem sloučení s matkou, která pobytovým oprávněním na území ČR disponuje, a v současnosti je projednávána dokonce její žádost o udělení trvalého pobytu.

[14] Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel v kasační stížnosti zásadním způsobem nezpochybňuje uvedené závěry městského soudu a v zásadě jen argumentuje ekonomickou závislostí manželky a dcery, přičemž nijak konkrétně netvrdí, proč je nezbytná jeho fyzická přítomnost při výchově dcery. Na základě uvedených okolností žalovaný i městský soud poměřili váhu protichůdných zájmů a dospěli k závěru, že rozhodnutím žalovaného nebude nepřiměřeně zasaženo do práva na soukromý a rodinný život stěžovatele či jeho rodinných příslušníků, přičemž vzali v potaz i nejlepší zájem nezletilého dítěte. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a pro stručnost na něj odkazuje, neboť jeho úkolem není opakovat jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2021, č. j. 7 As 253/2019-26).

[15] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že pro posouzení projednávané věci je zcela irrelevantní argument stěžovatele ohledně znemožnění podání žádosti o udělení trvalého pobytu v důsledku rozhodnutí žalovaného a s ním souvisejícím přerušením nepřetržité doby na pobytu na území ČR. V tomto ohledu lze rovněž poukázat (stejně jako to opakovaně učinili žalovaný i městský soud) na ustálenou judikaturu, podle níž si má být cizinec pobývajících na území ČR vědom možných negativních důsledků svého protiprávního jednání, a to nejen pro něj ale i pro jeho rodinné příslušníky. Cizincům, kteří nectí právní řád ČR, není garantována možnost na jejím území pobývat. Pro stručnost Nejvyšší správní soud

odkazuje na odst. 55 napadeného rozsudku, v němž městský soud v tomto ohledu poskytl vyčerpávající výčet relevantních judikátů.

[16] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud rozhodl na základě skutkových zjištění vyplývajících z obsahu správního spisu zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž splněním by jim vznikl podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. nárok na náhradu nákladů řízení. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl také o tom, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. října 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu